

Goedenmorgen, vrienden.

Het is de gewoonte om op deze zondagen te trachten ook leermateriaal te brengen. En in dat lesmateriaal kunnen wij natuurlijk de verschillende kanten van de komende tijd belichten. Maar het lijkt mij interessant ook een ogenblik terug te grijpen naar verschillende oude gebruiken, geloofsvormen, en deze te combineren met de huidige tijd en al datgene wat uit deze tijd moet voortkomen.

Wij weten dat in de oude tijd verschillende meer bekende schrijvers, als b.v. Petronius Arbitrarius, getracht hebben weer te geven hoe naast de loop der geschiedenis de invloed is geweest van wat men noemde de magische band tussen mens en dier. Deze band tussen mens en dier wordt uitgedrukt als een broederschapsrelatie, waarbij de mens als oudere broeder een zekere verantwoordelijkheid op zich neemt. Verdergaand echter blijkt, dat men de relatie mens-dier ook weer ziet als ouder broeder-dier t.o.v. jongere broedermens. Om dit goed te begrijpen dienen wij eerst na te gaan wat de grondeigenschappen zijn van het dier. Het dier blijkt in staat om zeer vele levenscapaciteiten, die de mens niet helemaal heeft, vanuit zichzelf voort te brengen en zich, haast automatisch, in te passen in de wereld. Deze aanpassing aan de omgeving, dit zich instinctief inleven in de omgeving (de natuurlijke wetten), werd oorspronkelijk door de mens gezien als een paranormale eigenschap. Vandaar dat wij zoveel diergoden zien en dat b.v. in nog oudere tijden heel vaak de combinatie optrad van b.v. het mensenhoofd met het dierenlichaam of omgekeerd. Wij kunnen hier b.v. denken aan figuren als de voorstelling van Horus, de valk, vaak voorgesteld als een mens met een valkhoofd; Anubis, de jakhals met een mensenhoofd of de mens met het hoofd van een jakhals. Er zijn krokodillengoden geweest. Men heeft mensen gezien als de huidige koe, als de huidige draak. Deze voorstelling komt voort uit de grote verbondenheid, die men in de oude tijd heeft erkend tussen de mens en het dier en de kracht die de mens heeft geschapen.

U moet goed begrijpen dat het doorsnee-dier, dat niet door voortdurend contact met de mens, vervreemd is van zijn eigen natuurlijke omgeving en eigenschappen, in staat is zich volkomen in te stellen op alle kleinste tekenen die in de natuur voorkomen. Voorbeeld: Vóór de grote uitbarsting van het eiland Krakatau viel op, dat vele dieren vluchtten en zelfs in zee een zeer lange zwemtocht riskeerden, liever dan op het gedoemde eiland te blijven. Bij de grote uitbarsting van de Mont Pelée hebben wij precies hetzelfde gezien. Ook hier: dieren voelen aan wat gaande is; zij verdwijnen. Zij weten wat de natuur doet. De boeren op het land weten dat dieren, door hun gedrag alleen reeds, komende weersveranderingen aankondigen, ook wanneer deze voor de mens en soms zelfs meteorologisch niet te zien zijn.

Wij weten nu natuurlijk in de moderne, materialistische dagen, dat dit een kwestie is van instinct. Maar dit instinct gaat verder. Het dier is gebonden aan zijn soort. Wij zien dat gaan via de band met de groepsgeest, die het dier a.h.w. impulsen geeft, waardoor het instand kan blijven; dat er selectie plaats vindt, waardoor de sterkste en de beste van het ras blijven voortbestaan. Uit deze selectie ontstaat op een gegeven ogenblik een zeer sterk rassoort. Voorbeeld: Wanneer wolven jagen

in de noordelijke steppen, zullen zij - ook vaak zonder dat zij de jachtroep ooit hebben kunnen horen - zich met vele Rudels (troepen) verenigen daar, waar een grote prooi te vinden is. Daarvoor leggen zij afstanden af van 60 tot 150 km; een afstand die zeker door het geluid alleen niet te overbruggen is.

Onze vriend Petronius Arbitrarius schrijft daarover in een kleine studie, die hij daarvan maakte: "Het is duidelijk dat het dier in verband staat met de krachten, die wij goden noemen en op een wijze, die wij niet kunnen beseffen, in zich de taal verstaat van deze wezens." De vraag die hieruit voortkomt is: Is deze gevoeligheid dan alleen een kwaliteit van de lagere typen? En nu moet ik overgaan naar een andere, kleine studie, die lang geleden werd gemaakt door Hithareptah, een priester in de eerste periode van het Egyptische Bovenrijk. Deze schrijft n.l.: "Datgene wat het dier bezit en wat in de krachten der goden tot uitdrukking komt, heeft de mens verloren." Een zondeval-gedachte. In deze idee stelt hij: de mens heeft door zijn eigen wijze van leven en denken zoveel valse maatstaven aangelegd, dat hij niet meer de oorspronkelijke stemmen der goden (dus de grote krachten van de natuur) kan horen en verwerken. En daarnaast werd gesteld: Maar er zijn mensen, die deze eigenschap wederom in zich kunnen terugvinden. Hoe meer de stof stoffelijk gebonden is, hoe sterker de geest is staat is zich vrijelijk en los te bewegen. Dit blijkt uit de gebondenheid van het dier aan de instincten, waar wij - en dan krijgen wij dus een verklaring die wat vreemd klinkt in de oren van de westerling - in de tussenwereld (wij zouden waarschijnlijk zeggen: het schaduwgebied tussen Zomerland en de meer duistere sferen) het dier in al zijn vormen leren kennen.

Ik breng deze argumenten naar voren om u iets duidelijk te maken over de nieuwe tijd. En daarom doe ik er goed aan enkele experimenten in het paranormale aan te halen, die gedaan zijn in de stad Parijs. Daar heeft men n.l. séances gehouden met - laten we zeggen - onbeheerste krachten op het gebied van donkere-kamer-séance en daarbij heeft men infra-rood foto's genomen. Later heeft men deze foto's vernietigd; men wil deze niet publiceren. Het is echter gebleken dat daarbij o.m. vormen van vertebraten als geest zichtbaar werden: een grote gorilla, een leeuw, enkele beren en zelfs een panter. Dieren, die zich manifesteren. Daarbij heeft men waarschijnlijk vergeten dat de geest - ook van het dier dat in rust is - kan dwalen en soms getrokken kan worden door krachten, die in overeenstemming zijn met zijn eigen denken en leven, ook in het onbewuste.

Kort en goed, de mensheid van deze dagen heeft het contact met hogere waarden verloren. Zij heeft deze contacten niet alleen verloren, omdat zij zich een vals milieu heeft geschapen en een valse omgeving, een verkeerde omgeving, zij heeft dit ook wel degelijk zelf veroorzaakt door haar wijze van reageren. Het dier staat open voor de innerlijke indicatie; de mens doet dat niet. Wanneer echter de mens wil groeien naar grotere eenheid met zijn wereld, een juister aanvoelen van de mogelijkheden in die wereld en een zekere harmonische tendenz t.o.v. de natuur, dan zal hij voor een groot gedeelte moeten terugkeren naar deze grote aandacht voor de instinctieve drang.

En van hieruit wil ik een andere grote denker en tevens geneesheer in herinnering brengen. Een geneesheer die leeft - wij moeten dat niet vergeten - in een tijd, die vol van geheimzinnig bijgeloof is, waarin de alchemie in haar verkeerde vormen de boventoon voert en de werkelijke alchemie verborgen blijft,

kortom in een periode van vele misverstanden. Ik doel hier op Paracelsus. Naast de vele, ongetwijfeld zeer schone recepten, die homoeopatisch aandoen, vinden wij bij Paracelsus ook b.v. de omschrijving van de alruin. Dit is een wortel, zoals u weet, waaraan bepaalde wonderlijke kwaliteiten worden toegeschreven, die de vorm van een mannetje of mens zou kunnen hebben en bezielt zou zijn. En hiernaast vinden wij het bijgeloof; b.v.: men mag de alruin niet zien, wanneer zij geplukt wordt, want de eerste mens, die haar uit de aarde verwijdert, sterft. En hij raadt dan aan om een hond te nemen met een touw aan de halsband en zo deze weg te jagen, dat hij de wortel die aan de andere kant van het touw zit, lostrekt; het idee: beter de hond dood dan ik dood. Deze schrijft dan in een van zijn kleinere studies: "Wij weten niet welke wetten en welke oorzaken er bestaan, die tussen de mens en de plant een zo buitengewoon intense binding kunnen veroorzaken. Ik heb vastgesteld, dat niet iedere mens in staat is op de juiste wijze kruiden te zoeken. Vaak zijn zij, die hierin het beste slagen, in de ogen van mensen eenvoudig en zelfs dwazen. Sommige idioten zijn in staat om de belladonna precies te plukken op het ogenblik van haar grootste activiteit en werkzaamheid. Anderen blijken t.o.v. alle nachtschaden bijzonder begaafd. Niet elke mens echter is voor het zoeken en plukken van dezelfde kruiden geschikt.

Waar het gaat om de wonderlijke gewassen - en daarbij komt hij dus eigenlijk in de richting van de alruin - meen ik dat er een magisch verband bestaat tussen bepaalde mensen en bepaalde planten. Ik heb gezien - dat is voor hem het grote wonder - dat mensen met eigen hand de alruin hebben uitgegraven en geplukt, zonder dat dit hun ooit iets aan levenskracht of gezondheid heeft gekost. Hier begrijpt hij dus zelf wel dat er ergens een tegenstrijdigheid is met zijn geloof, zijn bijgeloof, zijn aanbevelingen in magische zin en deze activiteit.

Voor ons is het zeer belangrijk dat hij dan op een gegeven ogenblik steit: Er moet een onverbreekelijke band bestaan tussen mensen, dieren en planten. Deze komt in de geneeskunde evenzeer tot uiting als hij tot uiting komt in hun onderling verbonden zijn. Dit blijkt door voorkeuren zo goed als door eigenschappen.

Hier is het punt, waarover ik ook nog even wil spreken. Wij weten dat de mens op het ogenblik vele gewassen vervalst. Hij maakt door zijn toevoeging van kunstmest en zijn bespuitingen met gifstoffen planten anders dan zij behoren te zijn. De grote affiniteit, die tussen de mens en de natuurplant kon bestaan, is weggevallen. Het vroegere bijgeloof zegt: Wanneer er in een huis een zieke is, dan groeit in de tuin het gewas dat de zieke genezen kan. Dat is in deze dagen niet meer waar. Er is een tijd geweest dat het werkelijk waar was. Ook de krachten van het lagere leven die op deze wereld groeien en bloeien en die voor de mens onbezielt lijken, staan in verband met geestelijke entiteiten. Ook deze zijn in staat om een soort uitstraling af te geven, die voor de mens afleesbaar is. Wij weten dit uit de oudheid - wij lezen dit o.a. bij enkele priesters van Amenhotep IV - de gewoonte bestond om bijzonder kostbare gewassen van de Pharao door geneesheren te laten behandelen. Een van hen schrijft daarover dat hij de ziel als een licht ziet draaien buiten de bloem en dat hij door zijn uitstraling daarop te concentreren deze levendiger maakt, waardoor de bloem beter groeit en langer blijft leven.

Dit is niet zo dwaas als het lijkt. Elke bloem heeft een deel levenskracht, elke plant, elk dier, elk wezen, de mens.

Wij spreken voor de mens over de eivormige aura, een uitstraling die hem helemaal omgeeft. Voor de plant spreken wij in het algemeen over de tweeledige aura, wel te weten: een kleine levensaura, die vooral bij de wortelstok, bij de knollen waaruit zij groeit, onderaards merkbaar is; en daarnaast de levensgeest, die bij de bloesem tot uiting komt. Het dier heeft ook zijn aura, die wat beperkter is dan die van de mens en lang niet altijd een volledige eivorm kan aannemen. Deze drie waarden zijn in grondslag precies gelijk. Het is dezelfde kracht, dezelfde intensiteit van leven. De mens, door zijn vorm van aura, door zijn afgesloten zijn in eigen denken, heeft echter minder verbinding met de andere levende krachten dan de lagere dieren. En nu moet u mij toestaan om deze inleiding terzijde te stellen en terzake te komen.

Het magisch element, het wit-magisch element, dat in deze wereld bestaat, is gebaseerd op eenheid van levenskracht. De verbindingen van de grote Witte Broederschap zijn gebaseerd op de intensiteit, waarbij levenskrachten over en weer kunnen worden afgedragen, tussensferen kunnen worden uitgewisseld en in de vorm van gedachten, maar ook van opdrachten, heen en weer kunnen worden gestuurd naar de plaats waar men ze verlangt.

Overal waar levende kracht is, die niet volledig beheerst is, kan b.v. deze Witte Broederschap op een plant of dier, dat dus een aura heeft, zijn eigen kracht ontladen. Er is een volkomen band. Wanneer deze band wordt uitgedrukt in een samenwerking, dan is er sprake van harmonische verschijnselen. Deze harmonische verschijnselen zien wij soms uitgedrukt in de z.g. paranormale of onbegrijpelijke natuurverschijnselen, als het meer van Tarpica, waar in de nevel soms gestalten zichtbaar worden en de inboorlingen beweren de woorden van grote, langgestorven tovenaars, medicijnmannen, te horen. Elders zien wij dit in stenen, die op zichzelf een zeer eigenaardig effect hebben. Elders blijkt dat op bepaalde plaatsen de grond een zeer vreemde werking heeft op de mens. In de buurt van Kaapstad is op een klein kerkhof een grafsteen, een heel gewone grafsteen. Er staat geen opschrift op. Het schijnt dat daar een man begraven is, die lange tijd onbekend daar in de buurt heeft geleefd, een boer, en men wist eigenlijk niet eens wanneer hij geboren was, dus stond er alleen zijn naam op. Beneden is voor de data van geboorte en overlijden plaats open gelaten. Een mens die daar heen gaat en in concentratie kijkt, ziet zijn eigen geboorte en sterfdatum daarop staan.

Deze dingen worden over het algemeen niet zo besproken; ze zijn paranormaal, ze behoren tot de bijgelovigheden. Maar deze hier geciteerde voorbeelden komen vaak voor. Zij maken duidelijk dat onder bepaalde omstandigheden nog altijd deze band bestaat tussen zelfs de laagste waarden in de natuur en de thans hoogst bewuste vorm: mens. In de komende tijd zal deze mensheid weer meer afhankelijk moeten worden van de natuur. Door zich geheel van de natuur te vervreemden, heeft hij voor zich allerlei moeilijkheden geschapen. Water is vergiftigd, het is niet goed meer bruikbaar. De atmosfeer in de grote steden is helemaal vergiftigd: koolstofmonoxyde enz. Wij zien verder dat hij door radio-actieve uitvalstoffen gevaren heeft geschapen. Hij heeft door het afstoten van olie ook grote delen van de zeeën vergiftigd. Een liter olie, die wordt afgestoten, is in staat om enkele duizenden liters water te vergiftigen, voor leven dus onbruikbaar te maken. Zolang ze aan de oppervlakte blijft, heeft men er alleen boven last van. Bij een storm

ontstaan stukken, die het leven in de zee zelf bedreigen.

Wanneer de mens met zijn ontwikkeling tegen de natuur in blijft gaan, zal hij ongetwijfeld zijn eigen aarde leeg plunderen. Hij zal daarop het leven doen verdwijnen en alleen zijn eigen leven handhaven, zolang het mogelijk is. Dat ligt natuurlijk niet in de wet van de Schepper.

Wu stel ik dit: wanneer de mens met zijn gevormd denkvermogen zo'n grote invloed kan uitoefenen op dier en plant, dan zal hij deze geestelijke eigenschap, dit concentratievermogen moeten ontwikkelen. Hij zal daarvoor eerst innerlijk harmonisch moeten zijn en hij zal moeten leren zijn gedachten, zijn uitstraling op dier en plant te richten met een uitdrukking van zijn verlangen, maar altijd zonder vrees, zonder enige haat of enig gevoel van meerwaardigheid. De idee van broederschap, uitgedragen tussen de hogere en lagere levens, brengt een onmiddellijke relatie. Wanneer een mens ziek is en hij drukt deze behoefte uit, dan is het duidelijk dat plantenleven, dat dit opvangt via zijn eigen gemeenschappelijk geestelijk reservoir, probeert om die stoffen te scheppen in een bepaalde plant in de nabijheid, die voor de mens genezend is. En wat meer is, deze plant ook inderdaad weer zal doen groeien waar de mens leven moet. Het bijgeloof van: als je ziek bent, is de genezende plant in de tuin, kan waar worden. De plantenwereld is er om de mens te dienen. En met het dier is het precies hetzelfde. Wanneer wij dieren bezien met minachting of haat, dan verstoren wij eenheid en harmonie. U weet allen dat dieren zeer goed in staat zijn om precies uit te maken wie voor hen een vriend is, wie dat is op een slaafse manier of op een manier voor zichzelf (egoïstisch) en wie dit is op een zuiver broederlijke, een zuiver vriendelijke manier. Dieren die dat bemerken - u kunt het aan huisdieren zien - reageren daarop.

Zo reageert de hele dierenwereld. En de dieren zijn in staat om voor de mens zeer veel te doen. Voorbeeld: natuurlijk, de vogels eten wel wat graan van de velden en ze zullen een enkele vrucht aanvreten, maar zij zijn in staat om een einde te maken aan plagen, waar de mens met al zijn chemische middelen niet toe in staat is. In Kartoem was een zeer grote vliegenplaag. Het was de blauwe huisvlieg en nog een vliegensoort, die men hier, geloof ik, mestvlieg noemt, een bruine vlieg dus. Deze twee vliegen hadden daar de gehele omgeving vergiftigd. Men ging toen naar een zeer wijze derwisch. En deze man zei dan dat hij kon wat men met alle D.D.T.-besproeiing (het was na de oorlog) niet tot stand zou brengen. Hij bleef drie dagen lang in concentratie. Kort daarop kwamen allerhand vogels ter plaatse en deze hebben alle vliegen gevangen. Ze hebben zich volgegeten, ze hadden een heel goede tijd, het was voor men een feestbanket, ze waren er vrolijk en blij mee. En de mensen... nu ja, de huizen zijn daar toch wit, dat valt niet zo op, maar zij hebben zich verder zeer verheugd. Want wat niet kon met de beste chemische middelen, die en door Engelse en ook door andere grote maatschappijen en staten ter beschikking waren gesteld, dat kon deze ene derwisch met zijn vogels. Hij maakte de omgeving praktisch vliegenvrij in ongeveer 12 dagen. Kortere kon haast niet, omdat ook de paartijd (Werbungszeit) van het tweede geslacht erbij berekend moest worden.

Zo kan de natuur voor de mens werken. Werkt de mens samen met de natuur, dan kan hij veel gelukkiger leven. Zijn leven wordt minder complex. Maar hij krijgt een eenheid, die niet alleen zal blijven staan bij de levensvormen die onder hem liggen. Zoiets bestaat; b.v. in de Witte Broederschap. Die is in

staat om haar eigen krachten te openbaren door betrekkelijk kleine middelen over praktisch heel de wereld. Zij kan onder bepaalde omstandigheden zelfs stenen beïnvloeden. Zij kan krachtconcentraties doen plaatsvinden op kleine polletjes gras, die geladen kunnen worden met een kracht. Er komt een staatsman voorbij; hij valt; hij is uitgeschakeld voor 5 dagen. Dat is genoeg. Het doel van de Witte Broederschap is vervuld op deze eenvoudige manier. Het lijkt voor de mensen op het ogenblik een raadsel, iets onbegrijpelijk. Maar het is heel natuurlijk, want de levenskrachten zijn onderling verbonden.

Wanneer wij van hieruit nadenken, dan zullen wij zeggen: Ja, maar de vorm van alle planten, bloemen en dieren is voortgekomen uit een hoger geestelijk bewustzijn, dat een verantwoordelijkheid voor de soorten op zich heeft genomen. Niet een geest of een bewustzijn, dat uit de planten bestaat, neen, een afzonderlijke entiteit, die de plantenwereld met haar eenheid van soort en haar afzonderlijke ontwikkeling en elk individu beïnvloedt en helpt.

En deze staat boven de mensen. Dergelijke vormgevende geesten zijn hoger dan mensen. Zij zijn in staat om dus ook de mens te helpen en hem geestelijk inzicht te geven in vele dingen, die voor hem gesloten moeten schijnen. Begrijp goed, wanneer deze band met het lagere ontstaat en de mens in staat is ook de band met het hogere op te nemen, dan ontstaat een zodanige sfeer van harmonie, van eenheid, dat een volledige broederschap met anderen denkbaar is, dat een werkelijk beheers van natuur en natuurkrachten mogelijk is, beter dan dit met technische middelen alléén ooit mogelijk zou zijn. Dat, dankzij de technische bereiking van de laatste tijd en de opbouw van het geestelijk bewustzijn, het zelfs niet onmogelijk is om een directe, ook stoffelijk merkbare communicatie te maken tussen geesten van mensen die zijn overgegaan, geesten van natuurkrachten, en een mens in de stof.

Werelden kunnen één worden. Ik geloof niet dat Petronius Arbitrator dit heeft bedoeld, toen hij schreef: "Wij zien achter alle verschillen de eenheid en wij zien achter alle uiterlijk andere vormen het samenkomen van dezelfde eigenschap." Hij is hier meer historicus dan filosoof. En hij bedoelt ongetwijfeld de grote eenheid van moed, van krijgskunst, die hij in de verschillende volkeren ziet. Maar wij kunnen dit toepassen op de nieuwe tijd, op de Aquarius-periode.

Al deze krachten kunnen gebracht worden onder éénzelfde naam. Zij kunnen gezamenlijk werken en de mens met zijn bewustzijn kan aan een groot deel van deze kracht richting geven. Hij kan onafhankelijker zijn op de wereld door het besef van de eenheid met die wereld. Hij kan vele van zijn gedachten, die op dit moment de grootste remmen zijn die hij hebben kan voor het ervaren van de natuurlijke geestelijke eenheid, terzijde zetten. Hij zal ze vervangen zien door andere, betere ideeën en denkwijzen.

Het is een grote wordingsgang, die de wereld in deze tijd doormaakt. En ik maak mij sterk dat u zult merken, dat de mens meer en meer een beroep móét gaan doen op de natuur; eenvoudig op de kleine delen der natuur als planten en dieren. Dat hij een beroep zal moeten gaan doen zelfs op de kleine natuurgeesten, die in de elementen geborgen zijn. Dat hij, komend van zijn directe wetenschap, zal moeten grijpen naar meer esoterische verklaringen om daaruit voor zich een nieuw en meer reëel beeld van het Al op te bouwen. Van daaruit groeit

te pakken - uitgedrukt op een niet gebruikelijke manier - dat in de wereld belangrijk is geweest en blijven zal.

Nu wil ik dat vanuit het standpunt van de Orde eens eventjes gaan uitwerken en zoveel mogelijk praktisch natuurlijk. Per slot van rekening: aan theorie hebben we heel weinig, tenzij we haar kunnen toepassen. Nu zult u begrijpen dat er in de eerste plaats door het deel-zijn van de maatschappij bepaalde grenzen bestaan. Dat hebben zelfs anderen ontdekt. De openbaringen van de Mormonen, daar wordt op een gegeven ogenblik b.v. de veelwijverij als een plicht gesteld. Maar kort daarop blijkt, dat dit in de maatschappij niet vol te houden is en dies slaat een volgende oudste, een volgende profeet van de Mormonen een oekase (bevelschrift) los, waarbij hij zegt dat ze gedispenseerd zijn van de veelwijverij; wat dus betekent dat ze het niet mogen doen.

Op die manier moet je je aan de wereld aanpassen, onthoud dat goed ! Je kunt niet gaan zeggen: Dat is nu een waarheid en die gaan we zonder meer in praktijk brengen. Je moet altijd rekening houden met je medemensen, met maatschappelijke omstandigheden en wat dies meer zij. En alleen wanneer dat onvermijdelijk is, mag je daarvan afwijken. Dit voorop gesteld, opdat er geen misverstanden zullen ontstaan.

Wat is het typische dat we in alle eenheid vinden ? Dat eenheid pas werkelijk wordt, wanneer ze een stoffelijke uitdrukking vindt. Die stoffelijke uitdrukking kan tussen mens en dier b.v. de ontmoeting zijn. Er zijn gevallen bekend, waarvan acte wordt gegeven. Dierentemmers b.v. als Clyde Peetee - tegenwoordig heeft hij ook al een circus in de Ver. Staten en is heel bekend op dat terrein - die in staat was om een dier dat zo uit de jungle kwam in een kooi te laten brengen, binnen te gaan en alleen maar te kijken. Het eigenaardige was dat wanneer hij dit met één dier tegelijk deed, hij in staat was dat dier binnen zeer korte tijd tam te krijgen. Kwam het met andere dieren tezamen, dan werd het weer wat rumoeriger, maar men heeft hem dus o.m. met een luipaard, met leeuwen, met tijgers, deze stunt zoals men het noemt, zien uithalen. Door zich in te stellen op het dier en zijn rust enerzijds, zonder enige angst, zijn vriendelijke benadering anderzijds, was hij in staat het dier diezelfde rust te doen voelen. Hij induceerde zijn eigen gevoelens op het dier. Het dier reageerde daarop met vertrouwelijkheid. In het circusleven is het niet mogelijk dat vol te houden en zo kunnen we wel zeggen dat hij op het ogenblik meer een gewone dierentemmer is, maar nog heeft hij deze capaciteiten. Ik vertel het speciaal omdat het in deze dagen ligt. Het is een man, die in deze dagen leeft.

Je kunt planten natuurlijk bijzonder goed laten bloeien, maar het typische is, dat er mensen zijn, die tegen hun plantjes praten. En nu heeft dat praten niets te zeggen; alleen, praten is voor de mens de vorming van de gedachte. De bewondering die erin ligt voor de schoonheid van de plant, de gevoelens van vriendschap blijken voor de plant een voeding te zijn. De plant reageert erop, gewoon in je eigen huis. Het kan zover komen dat een plant, als je weg gaat, eenvoudig treurt omdat zij die invloed van gedachten niet meer krijgt. ~~U~~ kan helemaal niet zeggen waarom. De plant denkt niet in die vorm, maar ze ontdekt dat die stimulans, die ze zo heerlijk vindt, wegblijft; ze gaat treuren, ze laat de bladeren hangen, de bloemkelken openen zich niet helemaal meer, tonen soms zelfs als het lang duurt, een soort van rotting, een verwelken voor de algehele ontplooiing.

Kom je er weer bij, praat je er weer mee, dan bloeien ze open.

Zo is het voor de mens dus wel noodzakelijk om op een bepaalde manier dat contact vast te stellen en die uitdrukking te geven. Dat geldt niet alleen tussen mens en dier en plant, maar ook van mens tot mens. Wij moeten binnen de mogelijkheden die ons gegeven worden door de maatschappij (de geldende regels) zoveel mogelijk contact opnemen met de anderen en altijd dat contact beginnen zonder agressiviteit. Dat kan dus in regels worden neergelegd, gewoon praktische regels. Onthoudt u dit: benader elke medemens met een werkelijk en intens vertrouwen; nader elke medemens met een werkelijke en zo intens mogelijke mensenliefde; benader verder elke mens, zo ge kunt, met een zo groot mogelijke innerlijke rust. Het is praktisch zeker, dat 9/10 van de mensen hierop reageert. Degenen, die voor anderen niet te vertrouwen zijn, blijken voor u wél betrouwbaar. Degenen, die voor anderen onrustig zijn, blijken bij u rust te vinden. En zo kunt u doorgaan.

Op deze wijze scheidt ge tussen uzelf en anderen banden, die men misschien oorspronkelijk geneigd is meer sensueel te vertalen, maar die in feite blijken op een geestelijke achtergrond te berusten en niet gebroken worden door afwezigheid; de banden blijven bestaan en ze kunnen wederkerig kracht betekenen. Laat u niet uit het lood slaan, wanneer een mens eens eventjes anders blijkt of onbetrouwbaarder blijkt dan u misschien had gedacht. Bedenk wel, wanneer een mens voor u onbetrouwbaar is, dan is uw invloed van vertrouwen in u niet sterk genoeg geweest. Want anders zou deze onbetrouwbaarheid teruggebracht zijn tot een zo minnig iets, dat ze niet merkbaar zou zijn. Wij kunnen niet andere mensen wijzigen, maar we kunnen hen wel voor een heel groot gedeelte door de intensiteit van onze gedachten bij ons aanpassen. Dit kan ons helpen om in de maatschappij, in sociaal verkeer, zowel als in geestelijk streven, een voortdurend betere binding te krijgen met de mensheid, een groter begrip voor de mensen en uit de mensen steeds meer ervaring te putten voor onszelf.

In de tweede plaats: alles in onze omgeving is belangrijk, ook de schijnbaar dode dingen. Zoals onze gedachten, onze wensen, ons innerlijk uitstraalt, zo zullen deze dingen absorberen. Wij kunnen aan het gedrag van planten en dieren heel vaak zien wat goed is. Wanneer u onder normale omstandigheden niet in staat blijkt planten goed te houden, dan is er ergens iets verkeerd, ook met u. Blijkt echter dat uw planten in volheid groeien, dat zij langer groen blijven, blad houden, gemakkelijker tot bloei komen en zo, dan kunt u er wel zeker van zijn dat er in u ergens iets goed is, dat uw uitstraling redelijk is en dat u dat moet bevorderen. Let wel, dit heeft niets te maken met wat men pleegt te noemen normen van moraliteit of zedelijkheid. De priesteres en de prostituée kunnen allebei diezelfde uitstraling hebben. Er is absoluut geen verschil tussen te maken. Dit komt van binnenuit en is niet aan gedragsregels gebonden. Maar kun je vanuit jezelf die rust uitstralen in je omgeving, dan schep je een heiligdom, waarin je veilig bent voor de wereld. Dan schep je een milieu, waarin de goede en lichte krachten van het Al een brandpunt vinden en waarin je steeds contact ermee kunt krijgen. Wees rustig.

Ongetwijfeld zult u zo nu en dan een schuldgevoel of een schuldbesef hebben. Dat is niet te vermijden. Maar onthoud wel, het schuldbesef dat u hebt is een teken van disharmonie. Het zal zich uiten in uw omgeving. Het zal kenbaar worden door o.m. het gedrag van plant en dier weer; daarnaast door de onwillig-

heid van dode voorwerpen, die dus schijnbaar zich verzetten (het kopje, dat u pakt, waar u zo van houdt, valt nu net lekker in gruzelementen; die stoel die dáár stond, schijnt nu precies voor uw tenen te staan - natuurlijk het is uw eigen reactie ook - maar u trekt dan alles wat tegen ligt, aan). Probeer zonder schuldgevoelen met een zekere levensaanvaarding, een zekere rust, te bestaan. Wanneer u onder bepaalde omstandigheden - wat niet te vermijden is - strijdigheden in uzelf hebt, wanneer u met uzelf in gevecht bent, probeer dan voor uzelf zo snel mogelijk uit te maken wat er precies gaande is. En vraag dan uzelf af: Hoe is mijn doel, hoe is mijn denken en streven hierin? Probeer dit denken en streven, dit doel, eerlijk en oprecht goed te maken, opdat ge geen verwijten meer zult kennen in uzelf. U zult ontdekken, dat de wereld zich aan u aanpast, dat ze u helpt en u beschermt.

Geloof van alles, wat rond u is - ook de dode dingen - dat zij invloed hebben. En wat meer is: geloof deze invloed als een weldoende en een beschermende. Hoe meer u gelooft in krachten, die u beschermen; in krachten rond u, die u helpen, hoe meer u inderdaad beschermd zult zijn.

Sommige van deze regels schijnen regelrecht tegen de menselijke ervaring in te gaan. Ik hoor zeggen: ja, we hebben zoveel mensen vertrouwd, maar dat vertrouwen is beschaamd. Zeker. Maar het is maar één op velen geweest. Per slot van rekening: als er in een kilo erwten een enkele zit, die wormstekig is, is dat dan zo erg? Natuurlijk, u vindt het bitter, maar ga daar overheen. Probeer u er overheen te zetten en probeer toch dat vertrouwen in de mensheid te vinden. En natuurlijk, u zult wel eens een kopje breken, als u eigenlijk harmonisch bent. Per slot van rekening: onhandigheid kan ook een rol spelen. Maar toch, blijf het idee houden, dat de dingen welwillend zijn tegen u, óók de materiële. Probeer tegenover elk dier vriendschap te hebben. Probeer voor elke plant dat gevoel van bewondering en eenheid te hebben, waardoor de plant leven kan, maar ze u ook kracht kan geven. Schep zo sterk mogelijk een wisselwerking tussen uzelf en de wereld en u zult ontdekken dat u juist daardoor vitaler, sterker wordt, gelukkiger wordt en dat u steeds meer inzicht krijgt in dié krachten, waarover onze vriend sprak toen hij het had over de grote geestelijke krachten, die de vorming van plant en dier steeds helpen, die daar steeds leiding in nemen en die vaak boven de mens staan.

Zo ligt ook een wereld voor u open. Aquarius is de tijd, waarin dit je openstellen-voor-de-krachten-rond-je en het verkrijgen van grotere harmonie en eenheid, bevorderd wordt boven alle dingen. Het is voor u het meest positieve streven dat mogelijk is op het ogenblik. Denk erover na, probeer het te gebruiken, probeer het te zien in de juiste vorm. Hoe meer geluk u zelf uitstraalt, hoe gelukkiger de wereld zal zijn, maar ook hoe meer geluk zij u brengt. Hoe meer vrede u kent, hoe vrediger de wereld en hoe meer vrede zij zal geven. Alles wat u zelf aan de wereld geeft, alles wat u in harmonie tot de wereld tracht te brengen, dat keert uit de wereld tot u terug, gecorrigeerd soms en veranderd, maar altijd zó, dat u er harmonischer, beter en meer één door zult worden.

Op deze basis van materiële en stoffelijke eenheid en harmonie is de erkenning van goddelijke waarden gemakkelijker mogelijk. De erkenning van mystieke geheimen wordt plotseling eenvoudig. De raadselen onthullen zichzelf en de mens kan zijn

Wij willen vergeten wat het laatste woord ons heeft gezegd.
Wij willen vergeten dat dit als plicht en taak ons opgelegd
één-zijn bovenal met alle krachten, met alle (heeft:
tijden van de toekomst en het verleden tegelijk.

Zo geven wij blijk van onze beperking.

En komt het einde van onze tijd en gaan we voort naar andere
of keren we uit d'eeuwigheid terug tot stoffelijk (sfeer
leven, steeds weer klinkt hetzelfde woord en wordt
dezelfde lering ons gegeven: Kent gij reeds harmonie ?

Want nutloos is uw strijd.

Maar eens toch zal het "ik" beseffen,

dat het zich niet kan verheffen ten koste van anderen.

Eens zal het "ik" begrijpen dat het niet veranderen kan
de wereld om aan 't"ik" te beantwoorden, te zijn wat het
"ik" daarvan verlangt.

Misschien dat dan dat woord, dat als een echo in alle
zielen hangt, begrepen wordt

en in een menselijk of een geestelijk leven
een einde komt aan een persoonlijk streven
en eerder wordt gezocht naar het medeklinken
in des hemels melodie.

Men zoekt een harmonie met de oneindigheid.

Men wil niet meer zelve zijn en zelve doen,
zelve bepalen het fatsoen der dingen en het recht.

Neen, men zegt geen woorden meer,

maar laat in het "ik" nog langzaam klinken: oneindigheid.

Men tracht in 't "ik" te drinken Lethe's water

en te vergeten veel van het weten dat persoonlijk was,
om daarvoor in de plaats te vinden eenheid met wat eeuwig is.

Men tracht de gevoelens van rijkdom en gemis te verwerpen.

Men zoekt om buiten eigen oordeel te vinden nieuw inzicht,
begrip, misschien werkelijkheid.

En dan is het woord weer het woord geworden.

Dan spreken geen leugens meer, dan is het geen masker
van menselijkheid of van onvolmaaktheid van streven.

Dan is het woord geworden: de openbaring van het leven
in zijn geheel.

Het laatste woord, dat klinkt in elke sfeer en elke fase,
is steeds hetzelfde woord: Kent gij reeds harmonie ?

Want nutloos is uw strijd.

Uiteindelijk echter versterft ook het laatste en blijft
als stem uit de eeuwigheid het Laatste Woord, dat al het
zijn schijnt in te drinken: eenheid, harmonie.

En zal er zelfs geen licht meer blinken in de sfeer,
harmonie blijft voortbestaan.

Dit is het Eerste Woord. Dit is het Laatste Woord en meer.

Dit is de zin, de kern, de kracht van alle zijn en leven.

Ik geloof dat ik daarmee heb weergegeven waar het om gaat.
Volmaakte harmonie kun je in één leven misschien niet bereiken,
maar je kunt steeds proberen in de plaats van de strijd, die
je voert met jezelf en de wereld, steeds meer de idee van har-
monie, van eenheid met het Grote te zetten. Dan is elke fase
van het bestaan een sterkere, intensere éénwording met het zijnde.
Dat is meer waard dan persoonlijke macht of kracht, want dat is
volgens mij de essence van het leven. Het is het Wezen Gods,
zoals het Zich kenbaar voor ons openbaart, beleefbaar wordt
en éénheid schenkt, die alle grenzen te boven gaat.

Dat was dan voor vandaag onzerzijds het laatste woord.